

Erasmus+ élménybeszámoló Thesszalonikiról

2024.06.24-2024.07.20.

Én már az iskolába való beiratkozásnál hallottam erről a programról. A nyíltnapon és hasonló rendezvényeken is szóba került. Az ide tanév elején az angol tanárnőm is említette. Nekem nagyon megtetszett ez a lehetőség, ezért meg is pályáztam, mert nem biztos, hogy adódott volna még egy ilyen esély. A tanárnővel a tanév során többször is beszéltük, hogy hogyan is zajlik ez az utazás. Márciusban lezajlott az első szülői értekezlet, ami online történt. Az értekezleten elmondták, hogy pontosan mikor is lesz az utazás és mire kell számítani és figyelni. Április végén egy személyes beszélgetésre is sor került, ahol egy pszichológiai és egy kulturális felkészítőn vehettem részt. Nagyon sok segítséget kaptam az iskola tanáraitól, hogy mire számíthatok és mire készüljek. Kaptam egy csomagoló listát, ami sokat segített, hogy egy hónapra mit is kell vinni, mert én még ennyi időt nem töltöttem távol az otthonomtól. Mivel egy külföldi országba jöttünk szükség volt egy uniós tajkártyát csináltatni, a biztosítás mellett. A tanárok segítségével ezt is könnyen megcsináltattam. Az indulás előtt 2 héttel már elkezdtem összeszedni a dolgaimat, hogy lássam mit kell még beszerezni. Izgatottan zártam le a bőröndömet indulás előtti este. Én nagyon izgultam és féltem is az úttól, mert nekem ez volt az első repülőutam. A repülőtéren akadt egy kis gond, az átvilágítás után eltűnt a beszállókártyám és nagyon megrémültem, de végül meglett. Amikor beszálltunk a repülőbe, számomra felfoghatatlan volt, hogy most én repülni fogok. A felszállás számomra kellemetlen érzés volt. A levegőbe fent nem volt semmiféle rossz érzés, de azért féltem egy kicsit. A landolás ismét egy kellemetlen érzés volt, de épségben leszálltunk. Az egyik kapcsolattartónk ott várt minnek a reptéren, nagyon kedvesen fogadott minnek és elkísért minnek a szállásra. A Hotel Rotondában szálltunk meg, ami egy három csillagos szálloda. A szálloda svédasztalos reggelit és vacsorát is biztosított. Az itt dolgozók nagyon aranyosak és segítőkészek voltak. Én a munkahelytől kicsit tartottam. Az óvodába tömegközlekedéssel jutottam el, ami körülbelül háromnegyed óra volt. Az elején számomra furcsa volt, hogy itt a buszokra nem az első ajtón, hanem a hátsó ajtón kell felszállni. Az óvodai dolgozók nagyon rendesek voltak, szeretettel fogadtak. Ők sem beszéltek folyékonyan az angolt, így sokszor a fordítót használtuk segítségként. Főként én a gyerekekkel játszottam és segítettem a feladatukban, ha kellett, mint például ragasztani, vágni. Az óvónőnek is próbáltam segíteni a feladatát, mint például előkészíteni az alapanyagokat a gyerekeknek egyes díszek létrehozásához. A szabadidőben sok kulturális és helyi látnivalókat is megnéztünk (például: templomok, várak) a

kapcsolattartóinkkal és olyan is volt, hogy csak páran mentünk el szétnézni a városba. A tengerpartra is volt lehetőségünk elmenni, ami számomra még egy hatalmas élmény volt, mert eddig nem volt rá lehetőségem. Megtudtam, hogy Görögország egy vallásos ország, itt a vasárnapot szent napnak tartják és ilyenkor szinte senki nem dolgozik, és az utcákon is alig vannak. Összeségben én nagyon élveztem ezt az egy hónapot és nagyon hálás is vagyok, hogy ide eljutottam. Úgy érzem ez idő alatt még távol voltam a családomtól egy más emberré váltam, máshogy látom a világot. Az angol nyelvtudásom is úgy érzem, hogy fejlődött az itt töltött idő alatt és rájöttem milyen fontos is ez a nyelv. Olyan élményekkel gazdagodtam, amit el sem tudtam volna képzelni eddig (mint például a repülés, tengerpart).

Rácz Rebeka

NVSZC Mikszáth Kálmán Technikum és Szakképző Iskola